

хж, бѣхж нѣ толкосѣ милостиви. Като поискахми пакъ да си захванемъ пѣянѣето, изгълчяхж ни съсѣ толкосѣ разярени псувни, щото се принудихми да замълчимъ.

Прѣдставяхъ си Марончели прострѣнитъ у единъ занданъ по страшенъ отъ моятъ; осѣцахъ сичката скѣрбъ, която трѣбува често да го е налѣтвала тамъ, осѣцахъ, колко ще му се е повредило здравѣето отъ това; и една дълбока тѣга ме задушяваше.

Най послѣ, доде ми да плачѣж; нѣ ненамѣрихъ у сълзитѣ си никакво улегченѣе. Хванж ме едно голѣмо главоболне и една горѣща трѣска. Като не можяхъ да стоѣж правъ, прострѣхъ се върху дюшѣкътъ си. Кризата се умножи: имахъ спазми, и страшно ме болѣхж гърдитѣ. Тѣзи ноцѣ ми се струваше, че ще умрѣж.

На другиятъ день треската бѣше прѣстаншла. Гърдитѣ не ме болѣхж толкосѣ; нѣ ми се струваше, че имахъ огнѣнъ у главата си, и не можяхъ да се побутнѣ безъ да осѣтѣж страшни болѣсти.

Обадихъ за състоянѣето си на Оробони. И той бѣше по боленъ отъ колкото сѣкоги.

« Приятелю, каза ми той, денятъ не е далеко, дѣто единъ отъ насѣ двама ни не ще може веке да доде на прозорецѣтъ. Здрависванѣето ни не трѣбува да е таквози, каквото че ще можемъ да се здрависвами и другъ пѣтъ. Нѣка сѣки отъ насѣ ся приготвя, или че ще умре, или че ще прѣживѣе приятелятъ си.»

Гласѣтъ му бѣше нажяленъ; азъ не можихъ да му отговорѣж. Стояхми малко безъ да си кажемъ нѣщо, и той захванж:

« Ти си честитъ, ти; ти разбирашъ нѣмски. Ще можешъ бари да се исповѣдашъ. Колкото за мене, азъ